

2-20

№ 153.

841.79-1

ТАРАСОВІ

НА

ВІЧНУЮ ПАМ'ЯТЬ!

У п'яти роковини його смерті;

дня 26-го Лютого, 1866.

— ❦ —

8(c) 5 v p " . . . 1917" - 1

KMB

— 9

TAPAGORL

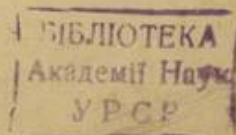
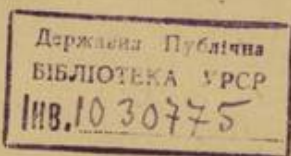
STIMXIO UAMSTP!

7 and 8 v p " . . . 1917" - 1

8 v p " . . . 1917" - 1

Нема намъ пільги, відколи
 Свого пророка поховали...
 Отто могила!.. Дні печалі
 Мовъ чорні хмари натягла
 На голубе родиме небо.
 Повеселішали-бъ — не йде бо
 Веселе сонечко до насъ:
 Найкраечий ^ш ^{прямий} лучъ ёго погасъ;
 Води живої здрій запертий —
 И стало въ насъ неначе мертво, —
 Бо вмеръ великий нашъ Тарасъ!

Умеръ!... чого вже й плакати намъ,
 Коли крімъ насъ ніхто не плаче?
 Ні! вже не склáдетця йначе,
 Що такъ вже склáлось... Ворогамъ
 На втіху слёзи ті, а намъ —
 Відъ їхъ намъ пільги не прибуде.
 Не плачте, братія! ми люде,
 И вінъ бувъ чоловікъ, и вмеръ...
 Теперъ не плачте, бо теперъ
 Не слёзь, а сили духа треба,

Х Здрій - джисрело

453 ук

Щобъ одъ напáсти не пропáсть...
Моліть, хай змилуєтця небо
И духа сильного намъ дасть,
Тоді и пекло переможемъ,
Зітрémъ накорінокъ ворожий,
Бо духъ — то пла́менний грімъ божий!

Поникла віща голова,
Горяче серце изгоріло,
И — живъ на-віки, бо жива
Душа не вмерла, не зітліла.
Не весь умеръ вінъ, — не зовсімъ
Півці вь могилу заховали:
То земнеє землі оддáli,
А душу вь душу ми приймімъ!
Читайте-жъ, братия, читайте
Святихъ пісень ёго завітъ:
Живее слово полюбіть,
Живої сили набірайтесь,
Не мріте — за-живѠ не мріть!...
Що Тімъ, хто вічно живъ, не плаче,
А жийте сáмі ви, и бачте,
Щобъ не заплакавъ вінъ на васъ:
Що ви не збáвили України;
Що вороги сміютця зь насъ,
Що духа духъ такий не спасъ;
Що черезъ дітокъ мати гине!..

И надъ Невóю й надъ Арáломъ
Свята намъ кожда пядь землі,
Куди нога ёго ступала;
Но є святійша відъ її

Земля — дарма вже, що топтали
І Ляхи та Москалі! —
Вона святиною намъ стала:
Бо вінъ родився въ тій землі,
Бо въ тій землі ёго могила,
Бо се земля, де й ми родились,
Де важко такъ жилось дідамъ,
Якъ важко внукамъ дихать нині...
Не дайте-жъ рідної святині
На глумъ, на посміхъ ворогамъ!
Въ ту зёмлю, що нашъ Богъ давъ намъ,
Ви не вводіть чужого бога!
Не бійтесь ворога чужого:
Хотя й рука въ ёго залізна,
Та ба! — на глинянихъ стоїть...
Свою ви правду бороніть:
Тій правді ворога не грізно.
Хотя-бъ великий бувъ якъ світъ,
Упаде, бо не вдёржуть ноги,
Що топчуть світощівъ чертоги...
Лишъ самі ви їхъ не топчіть,
Щобъ не прогнівали ви Бога!...

Щасливий кождий Славянинъ
Одъ українського народу...
Въ когó є діло — та съ чужимъ;
А насъ Славяне зъ світа зводять —
Ті загребуші Москалі,
Що изъ неситими Ляхами
За зыжу руської землі
Гризутця... Отъ-які Славяне!..
То ніби намъ розв'яжуть руки,

А духа нашого кують :
За рідне слово йдеме на муги ;
Насъ не за бунти смáгавъ кнутъ...
Боронять свічку засвітити
Намъ за Того, хто ними вбитий
За те, що свій будивъ вінъ людъ!...
Пождїть! — прийде ще божий судъ
И часъ великої молитви :
Колись відъ Татаръ по Кавказъ ,
Та відъ Єсмані до Дунаю ,
Такий відправимъ парастасъ ,
Що внуки й правнуки згадають...
Хиба-жъ на світі мало насъ ?
Хиба-жъ и духъ козачий згинувъ ?
Хиба-жъ дарма співавъ Тарасъ ?...
Ні! — ще не вмерла Україна!

О кобзарю нашъ, Тарасе!
Духу ясний, щирій!
Чи ти нині въ божімъ раю
Живешъ генъ край миру,
Чи надъ Дніпромъ ти вітаєшъ
Въ рідній Україні —
Коли чувшъ, озовися-жъ,
Батьку нашъ єдиний!
Чи гараздъ тобі та свічка,
Що ми засвічавъ
Въ серцяхъ нашихъ? чи завгодно
Тебе поминаємъ?..

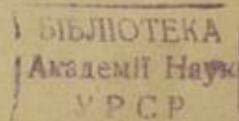
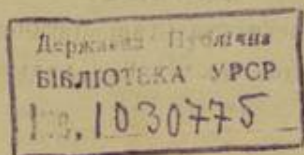
Буде свічка та горіти
До скінчення світа,

Доки вь тої України
Ростуть рідні діти!

Буде свічка та горіти
До божого суду,
Доки люде загребуші
Кривдити насъ будуть!

Буде свічка та горіти
Й тоді, якъ — братъ зъ братомъ —
Обіймутця всі Славяне...
Боже! дай діждати!

Климковичъ.

453 чк

182 -18
-25

Bo 422476

ДЕВЯТЬ.

Зъ печатні Института Ставропигійського, 1866.

Завідатель печ. Ст. Гучковський.